உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 3. | பிங்கள௵ ஐப்பசி௴-1917௵ அக்டோபர்௴ | இதழ் 10

கொடுத்தான் முதலைகொள் பிள்ளைக் குயிரன்று புக்கொளியூர்த்
தொடுத்தான் மதுர கவியவி நாசியை வேடர்சுற்றம்
படுத்தான் றிருமுரு கன்பூண் டியினிற் பராபரத் தேன்
மடுத்தா னவனென்பர் வன்றொண்ட னாகின்ற மாதவனே.

சிவஞானபோதம்.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்—ஐந்தாம் அதிகரணம்.

கண்படின் உண்டி வினையின்மையின் ஆன்மா வுளது.

(இ-ள்.) நித்திரையில் (பிராணவாயு இயங்கிக்கொண்டிருந்தும்) உண்டி (இன்பத்துன்பமும்) வினை (சேட்டித்தலும்) இல்லாதபடியினால் (பிராணவாயுவுக்கு வேறாக) ஆன்மா உளது.

இதில், 1-வது—தன்னாற் கூறப்படும் பொருள்— நித்திரையிலும் பிராணவாயுத் தொழிற்பண்ணவும் சரீரத்திற்குப் புசிப்புந் தொழிலும் இல்லாதபடியினாலே, பிராணவாயுவுக்கு வேறா யுயிருண்டு.

2-வது— ஐயப்பாடு— ஆன்மா பிராணவாயுவோ, அதனின் வேறோ?

3-வது—பிறர் கூறும் பக்கம்—சொப்பனத்தான மாத்திரையினன்றித் தொழிற்படாத சூக்குமதேகம் போலன்றிச் சுழுத்தி துரியங்களினுந் தொழிற்படுவதாய பிராணவாயுவே அடங்குதல் விடுதல் செய்கின்றமையால் அப்பிராணவாயுவே ஆன்மாவாகும். (இது பிராணான்மவாதிகள் பக்ஷம். இவர்களும் உலோகாயதருள் ஒரு சாரார்.)

4-வது— மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு— விழித்த போது இன்பத்துன்பங்களை யறிதல்போல உறங்கும்போது தனித்தியங்கும் பிராணவாயு அறிதலின்றாகலின் அது ஆன்மாவன்று. துயிலின்கண் நிகழ்ந்த உண்டி வினைகளை நனவின்கண் உணர்ந்து நான் சுகமாகத் துயின்றேன் என்றறிந்து கூறும் அறிவே ஆன்மாவாம்.

5-வது—இயைபு—உதாரண வெண்பா.

கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டொடுங்கக் காணாதே
யுண்டிவினை யின்றி யுயிர்த்தலாற்—கண்டறியு
முள்ளம்வே றுண்டா யொடுங்கா துடனண்ணி
லுள்ளதா முண்டிவினை யூன்.

(இ-ள்.) கண்டு அறியும் இவ்வுடலே=கண்டறிதற்கு நிலைக்களமான இவ்வுடம்பின் கண்ணே—காட்டு=காட்டாய கருவிகள்—காணாதே ஒடுங்க=தொழிற்படாமல் ஒடுங்கவும்—உண்டி வினை இன்றி=(அவையொடுங்கியவழி) உண்டியும் வினையும் (உடம்புக்கு) இல்லையாகவும்—உயிர்த்தலான்=(பிராணவாயு) நிலை பெற்று இயங்குதலால்—கண்டு அறியும் உள்ளம் வேறு உண்டு=கண்டறியு முரிமையை யுடைய உயிர் (அப்பிராண வாயுவின்) வேறாய் உண்டு.—ஒடுங்காது உடல் நண்ணில்=(அவ்வுயிர்) ஒடுங்காமல் உடலினிடத்தே பொருந்தியிருக்குமாயின்—ஊன் உண்டிவினை யுள்ளதாம்= அவ்வுடம்பு உண்டியும் வினையும் உடைத்தாம். ஆய்=(அதனை நீ யாராய்ந்தறிவாயாக.(எ-று.)

உண்டி என்றது இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியை. வினையென்றது உடம்பின் தொழிற்பாட்டை "கண்டு, அறிதல்" ஒருபொருட்பன்மொழி. ஊன் என்றது உடம்புக்கு ஆகுபெயர்.

பிராணான்மவாதி யெனப்படுவோன் "பிராணவாயு இயங்குதலினாலேயே அறிவு நிகழ்வதனால் அப்பிராணவாயுவே ஐம்பொறிகளையுங் கொண்டு அறியும். நித்திரையில் உடம்பினிடத்திலே அப்பிராணவாயு இயங்கினாலும் ஐம்பொறிகளாகிய கருவிகள் இல்லாமையால் அது அறியவில்லை. ஆதலால் பிராணவாயுவே அறியும் பொருளாகிய ஆன்மாவாம். ஆதலால் அதற்கு வேறாய் உயிருண்டு என்பது பொருந்தாது" என்று கூற, அவனை மறுத்து "பிராணவாயுவே அறியும் தன்மையுடைய பொருளாயின் உறக்கத்தில் அப்பிராணவாயு இருக்கவும் கருவிகள் நீங்கிவிடுதல் கூடாவாம்.

ஆதலால் கருவிகளை அடக்கியும் விட்டும் பிராணவாயுவையுங் கொண்டு அறிவதாகிய உயிர் வேறுண்டு" என்று உயிருண்மை சாதித்ததும், அவன் மீளவும் 'சுழுத்தியில் உயிரிருக்கவும் கருவிகள் ஒடுங்கியிருக்குமென்று கூறுவதுபோல், பிராணவாயுவே கருவிகளை ஒடுக்கியும் விட்டும் அறியும் எனல் என் பொருந்தாது" என்று கேட்க அதற்குத்தரமாக "பிராணவாயு சுழுத்தியிலும் நனவிலும் ஒரு தன்மையான போக்குவரவுடையதாய் இயங்குகின்றது. ஆனால் அறிவு ஒருதன்மையாயின்றி நனவில் அறிந்தும் சுழுத்தியில் அறியாமலும் இருத்தலால் பிராணவாயுவின் வேறாய் அவ்வேறுபாடுடைய பொருள் ஒன்று உண்டென்பது பெறப்படும். அப்பொருளே இந்திரியங்களை ஒடுக்கியும் விட்டும் பிராணவாயுவைத் துணையாகக்கொண்டும் அறிவதாகிய உயிர் எனப்படும்" என்று உயிருண்மை சாதித்தவாறாயிற்று.

இவ்வதிகரணத்தால் சுழுத்தி துரியங்களில் நிகழும் இயல்பைக் கொண்டு உயிர் உண்டு என்பது சாதிக்கப்பட்டது.

இதுவரையில் இச்சூத்திரம் முதலதிகரணம் முதல் வெண்பாவில் "சார்மாயை நீயல்லை" என்றதனை வலியுறுத்தியவாறும்.

(இன்னும் வரும்.)

கூர்மபுராணத்து விநாயக காப்பு.

(142-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இங்ஙனம் அடைமொழி புணர்த்திச் சந்திரனை முதலில் விசேடித்தமை ஆசிரியன் தன் குலமுறை போற்றியதன்றி, சந்திரன் சத்தியம்ச மாகலானும், சத்தியே தொடப்படும் பொருளாகவும், ஒலியாகவும், கேட்கப்படுவனவாகவும், அவற்றின் சுவையாகவும், வித்தையாகவும், அவற்றிற் கிறைவியாகவும் நின்றமை நோக்கியாம்.

இலிங்கபுராணம்-அட்டமூர்த்த முரைத்த வத்தியாயம்.

மாயிரு ஞால மீன்றருள் வல்லி கூறதாம் வயங்கு வெண்மதிய
மேய தண்கலையால் விண்ணவர் தம்மை விழைந்துறை தென்புலத்தோரை
யெய்வுற நிறைய வூட்டி நன்காய் விருந்தவப் பயிர்கண் மற்றெவையுந்
தேய்வுறா வாகி நாடொறு மிகுந்து தீதற வளர்ந்திடச் செய்யும்.

ஷை. சிவன்விபூதியுந் தேவிவிபூதியு முரைத்த வத்தியாயம்,

ஒலியெ லாமொழி ரொண்ணுத லிறைவியவ் வொலியை
மலையின் றூசவே கேட்பவன் மதிமுகி மூணிந்தோன்
சொலவு றைந்திடு சுவையெலாந் தேவியச் சுவையை
யுலையின் றூகவே யறிபவ னொளிர்மழுப் படையோன்.

சைவபுராணம்-சிவசத்தி யுருவிபூதி யுரைத்த வத்தியாயம்,

ஆணெலா மிறைவன் பெண்ணெலாந் தேவி யாகுமா லிறிந்நா முரைக்கிற்
பேணுறு விடய முமையவ ளவற்றை நுகர்பவன் பிஞ்ஞக னாமாற்
பாணியா தியாவுங் கேட்பவன் சிவனுந் தேவியே கேட்டிடப் படுவ
வேணுறத் தொடுவான் சிவன்றொடப் படுவ யாவையு மிறைவியா மியம்பின்

ஓர்கூறு கொம்புண்மையால் ஆண்போலவும், மற்றோர்கூறு கொம்பின்மையால் பெண்போலவும், இரண்டுங் கூடியமையால் அலிபோலவும் விளங்கலின் அவன், அவள், அதுவென்னும் ஆண் பெண் ணலியாகிச், சராசரங்களாகி, சத்தசத்தாய், சதசத்தாய், எல்லாமா யல்லவுமாய், யார்க்குங் கிளர்த்தற்கரிதாய் விளங்குந் தற்பரசிவத்தி னிலக்கணத்தையும், அதுகொண்ட கேவலவடிவங் களுளொன்றாய அர்த்தநாரீசுர மூர்த்தத்தின் றன்மையையுந் தன் வடிவாற்காட்டும் யானையென்பான் "கோடின்றி யெண்ணிலோர் பாகங் கூந்தற்பிடியென விருந்தவாற்றாற்-பெண்ணொருபாகம் வைத்த பிஞ்ஞகனுருவுகாட்டும் யானை" என்றான். அர்த்தநாரீசுர மூர்த்தமாவது - முன்னோர்காலத்துப் பிருங்கிமுனிவர் சிவபிரானைமாத்திரம் வணங்கிவர, இடப்பாகத்திலிருந்தருளு மிறைவி யாற்றாளாய் வேறாயிருந்தமையா லன்றோ விதுநேர்ந்ததென்று தவங்கிடந்து, ஓர் கூறாய் இறைவன் றிருமேனியின் அமரப்பெற்ற வடிவாம். அதனை "உமையுந் தானுந் வேறன்மை யுருவினிடத்துத் தெளிப்பான்போலிமைய மயிலை யொருபாதி வடிவி னிறுவி நாற்கரத்து - மமைய வனசந் திரிசூல மபய வரத மிவை தாங்கி - நமையு முய்யக் கொண்டருளு நாரி பாகன் றிருவுருவம்" என்னுங் காஞ்சிப் புராணச் செய்யுளானறிக. களி - என்றது மும்மதத்தாலுண்டாகிய களிப்பு. மும்மதமாவன:—கன்னமதம், கரமதம், பீசமதம் என்பனவாம். யானையுறுப்புக் கழுத்தின்மேலன்றி யின்மையான் மும்மதத்தனுதல் யாங்ஙனமென்பார்க்கு, மும்மதம் யானைக்கு அடையென்பாரும், ஒருகோட்டன் முதலியனபோல விநாயகப்பிரானுக்கு அடையாய் நிற்றலின் யானைக்கன்றென மறுத்து, இச்சாஞானக் கிரியைகளே மும்மதமென்றுருவகிக்கப் பட்டனவென்பாரும், அங்ஙனமிற் குமர

வேளாதியோரையு மக்கருத்துநோக்கி மும்மதத்தினர் என மொழி
யப்படாமையான் அஃது அன்றெனை மறுப்பாரும், பஞ்சாக்கர
பேதமாகிய எட்டெழுத்து, ஆறெழுத்து, நாலெழுத்து முதலியன
வும், பஞ்சாக்கரமெனை வழங்கப்படுமாறுபோல மும்மதத்தின்வகை
யான ஒருமத மிருமதமும் மும்மதமெனை வழங்கப்படும் என்பா
ரும் உளராகலின், இவ்வாசிரிய னவையிற்றை யெல்லாமறுத்துக்
களிற்றுருக் கொண்டமையான் மும்மதத்தன் என்பான் "களிநல்
யானைமுகன்" எனாது, "களிநல்யானை" என்றான். இக்கருத்தைப்
பற்றியன்றே தணிகைப்புராணத்தாரும், "மும்ம தத்தனென்றொரு
பெயர் தனக்கு மொய்கூந்தற்-கொம்மைவெம்முலைக் கொற்றொடிக்
கொடிச்சியை யிலைவேற் - கைம்ம லர்த்தனி யிளவற்குங் கஃறெனுங்
கானத் - தம்ம முந்துபுக் குறுத்தவ னடிமலர் பணிவாம்" என்று
பகர்ந்தாரென்க. நல்லுயிர்களையும் பேணினாரையும் நலிந்து, தா
மும் நலியப்பட்டுநிற்கும் இருகோட்டு மண்ணிடத்து யானைகளையும்
நாற்கோட்டு விண்ணிடத்து வேழத்தையும் போலாது, ஒருகோடு
மறுகோடு முடைத்தாய், எண்ணிடத்துள்ள விக்கரியோ "சொல்
லாரும், பாதாள மூடுருவிப் பாரேழும் விண்ணேழு - மாதார மாகி
யகண்டநிறைந் - தோத, வரிதா யெளிதா யருமறையா றங்கத் -
துருவா யுயிரா யுணர்வாய்ப் - பெரிதாய, வெய்யதுயர்ப் பாசமற
வீசியே வெம்பிறவித்-துய்ய கடலைத் துகளெழுப்பி-யையமுறுங்,—
காமக் குரோதமத மார்ச்சரியங் காய்ந்தடர்த்துச் - சாமத் தொழி
லின் றலைமிதித்துக் - காமத்தாற், கத்துஞ் சமயக் கணக்கின்விறற்
கட்டழித்துத் - தத்தம் பயங்கொலைக ளாங்கழித்தே - தத்திவரும்.
பாசக் குழாத்தைப் படவடித்துப் பாவையர்தம் - மாசைக் கருத்
தை யறவீசி-நேசத்தா, லானவே கங்கொண்டருண் மும்மதத்தின—
லானையார் தத்துவங்க ளுள்புகுந்து - தேனைப், பருகிக் களித்துயர்
ந்த பன்மறைநாற் கோட்டான் மருவித் திகழ்ஞான வானையாய்"
அன்பரகத் தறியிற் கட்டுப்பட்டு, சிவபோதக் கவளமுண்டு, புலப்
பகைகடிந்து, அருண்மதம்பொழிந்து ஒருபெரும்பொருளளிக்கும்
உவாவென்பான் "நல்யானை" என்றும் "பூவினதியல்பே பொருந்
தக்கூறின். - மங்கலமாதலு நாற்றமுடைமையுங் - காலத்தின் மலர்
தலும் வண்டிற்கு ஞெகிழ்தலுங் - கண்டோ ருவத்தலும் விழையப்
படுதலும்" என்றபடி அவ்யானையாகிய இறைவனடியும் பூவின்
குணத்தைப் பொருந்தி விளங்கலுண்மையானும், "அடிச்சந்த மால்
கண் டிலாதன காட்டிவந் தாண்டுகொண்டென் - முடிச்சந்த மாமல

ராக்குமுன்னேன்'' எனத் திருக்கோவையாரிற் றிருவாய்மலர்ந்தரு ளியாங்கு, சென்னிக்கண் யாவரானுஞ் சூடற்குத் தகுதியானது பூவாதலானும், அவற்றை மலர் என்றுங் கூறினன் என்க. அன்றியு மவன் றிருவடி கிரியாசத்தி, ஞானசத்தியாக விரிதலின் மலர் எனப் படுமென்பாருமுளர்.

வைப்பாம் - என்றது, ஆசிரியன்றன்னை யுயர்த்துரைத்த வுப சாரமன்று. மன்னுயிரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன் றன்னுயி ரென் னுந் தகுதிய தாகலானும், ஆசிரியரு மன்பதை புரக்கு மாண்பின ராகலானும், இவனும் தன்னொடு மற்றையுயிர்களும் பயனடைவான் சேர்த்துரைத்த பன்மையைக் குறிக்குந் தன்மைச் சொல்லாம். அதனை, "அவைதாம், அம்மா மெம்மே மென்னுங் கிளவியு - மும் மொடு வரூஉங் கடதற வென்னு - மந்நாற் கிளவியோ டாயெண் கிளவியும் - பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே'' என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தானறிக. வைப்பாம் என்ற காயத்தொ ண்டானே மற்றைய வாக்கின்றொண்டு மனத்தின் றொண்டும் பெறப் படும்.

யானையாகிய விநாயகக்கடவுளது திருவுருவம், பிஞ்ஞகனது திருவுருவத்தை நினைப்பிக்கு மென்றலால், இச்செய்யுள் மிருதிமதா லங்காரம் என்னும் நினைப்பணியாம். இது புறப்பொருளிற் கைக் கிளைப்புறனாய பாடாண்டிணைப் பகுதியிற் கடவுள்வாழ்த்து என்னுந் துறை.

திரிபதார்த்த விளக்கம்.

திரிபதார்த்தம் என்பதற்கு மூன்றுபொருள் என்று அர்த்தம். மூன்றுபொருள்களாவன பதி, பசு, பாசம் என்பனவாம். அவற் றுள் பதி - கடவுள் (அவர் ஒருவரே). பசு - ஆன்மா. (ஆன்மாக் கள் அளவிலாதன). பாசம் - மலம். (அது ஆணவமலம், கன்ம மலம், மாயாமலம் என மூவகைப்படும்). ஆணவமலம் ஒன்றேயா யினும் அதன் சத்திகள் அநந்தபேதம். கன்மமலம் நல்வினை தீவினை என இருவகைப்படும். அன்றியும் ஆகாமியவினை, சஞ்சிதவினை, பிராரத்தவினை என மூன்று திறப்படும். ஆகாமியமாவது எடுத்த சரீரத்தில் ஒருவனாற் செய்யப்படும் நல்வினை தீவினைகள், சஞ்சித மாவது அந்நல்வினை தீவினைப்பயனாகிய புண்ணிய பாவங்கள். பிரா ரத்துவமாவது அப்புண்ணிய பாவப் பயனாகிய இன்பதுன்பங்கள்.

மாயை சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என இருவகைப்படும். சுத்தமாயை மலகன்மங்களோடு விரவாது சுத்தமாயிருப்பது. அசுத்தமாயை மலகன்மங்களோடு விரவி அசுத்தமாயிருப்பது. இந்த மாயையிரண்டும் காரண ரூபமாயுள்ளன. காரண ரூபம் தோற்ற நாசமில்லாமல் நித்தியமாயிருப்பது. இம்மாயையினின்றே காரிய ரூபமான பிரபஞ்சமும் அதிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் தோன்றின.

ஈண்டு எடுத்துக்கொண்ட மூன்று பொருள்களுள் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படும் பிரபஞ்சமானது தோன்றிநின்று அழியுங் காரியமாயும், ஜடமாயும், பல வேறு அவயவப்பகுப்புடைய சுட்டுப்பொருளாயும் இருத்தலினாலும், ஆன்மாவானது ஆணவமலத்தினாலே மறைப்புண்டு கண்ணில்லாத குழவியைப்போல் ஒன்றையும் உணராது கட்டுண்டு கிடந்தும், பின் மாயாகாரியமாகிய தனுகரணங்களைப் பெற்று ஏகதேசமாய் அறிவு விளங்கியும் இவ்வாறு கேவல சகலப் படுதலினாலும், இவ்விரண்டினையும் இணைத்துக்காரியப்படுத்த ஒருமுதல்வன் இவற்றிற்கு வேறாக அவசியம் வேண்டப்படுவன் என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க துணிபாம். அத்தகைய முதல்வன் மலம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்றையும் அடையாதவனாய், எவ்வித உபாதியினும் சாராதவனாய் ஞானானந்த வஸ்துவாய் விளங்குவன். அவனே யாவரும் வணங்கத்தக்க பதிப் பொருள் என்னுங் கடவுளாம்.

இனி மலம், கன்மம், மாயை என்பவற்றோடுகூடி அவஸ்தைப் படுதலும், வினைகாரணமாக இம்மை மறுமைகளில் புக்கு உபாதியுறுதலும் ஆகிய பொருள் அம்முதல்வனின் வேறாக ஒன்றுண்டென்பது பெறப்படும். படவே ஐந்தவஸ்தைப்படுதல், உணர்த்த உணர்தல், சுகதுக்கமோகங்களிலே அழுந்துதல், கண் ஸ்படிகம் ஆகாயம் போல சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்றல் முதலியன அதன் இலக்கணங்களாம். அதுவே ஆன்மாவாம். ஞானானந்தவஸ்துவாய் விளங்கும் முதல்வனை அக்குற்றங்கள் சாராதாதலின் நின்மலப் பொருளாகிய முதல்வன் அக்குற்றங்களை யுடைய ஆன்மாவைப் பார்க்கிலும் வேறாவன். அன்றியும் முதல்வனும் ஆன்மாவும் சித்துப் பொருளாயினும் முதல்வனைச், சூக்கும சித்தாகவும், ஆன்மாவைத் தூலசித்தாகவும் வேதாகமங்கள் அறுதியிட்டுக் கூறும். இக் கருத்துப்பற்றியே தாயுமான சுவாமிகள்

(1) "என்றுநீ அன்றுநான் உன்னடிமை யல்லவோ" என்றும்
(2) அருளுடைய பரமென்றே அன்றுதானே
யானுளனென்றும் எனக்கே யாணவாதி
பெருகு வினைக்கூட் டென்றும்......... என்றும்.

திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

உண்மை யிங்ஙனமிருக்க பதார்த்த உண்மையை உள்ளவாறறியாத சிலர் ஒரு மாங்கனி யிருக்குமிடத்தில் 'மற்றொருமாங்கனி இருக்க இடம் பெறாதவாறுபோல முதல்வனும் ஆன்மாவும் ஆகிய இரண்டு பொருள்களுள் ஒன்றிருக்கு மிடத்தில் மற்றொன்றிருக்க இடம்பெறாதென மனம்போனவாறு கூறுவர். அல்லாமலும் பிரமம் ஒன்றே யன்றி ஏனைய பசு பாசங்களின் இருப்பு கூறுதல் அமையாதெனவும் ஆட்சேபிப்பர். அந்தோ! இவர்களது வெள்ளறிவு என்னை? மாங்கனிகளிரண்டும் சமமான தூலப்பொருள்கள். இவை ஒன்றிருக்குமிடத்து மற்றொன்றிருக்க இடம் பெறாவென்பது உண்மையே. இதை மறுப்பார் ஒருவருமில்லை. ஆனால் இந்த நியாயம் இரண்டு தூலப்பொருள்களுக்கே யன்றி தூலமும் சூக்கும மான இருவேறுபொருள்களிடத்துச் சொல்லுதல் சிறிதுங்கூடாமை. முதல்வனும் ஆன்மாவும் உருவுடைய தூலப்பொருள்களல்ல. இரண்டும் அருவமாயும் சூக்குமமாயுமுள்ள வெவ்வேறு பொருள்கள். மேலும் முதல்வன் உயிரைப்பார்க்கிலும் அதி சூக்குமமாயும் உயிர்க்குயிராயும் இருக்கின்றனன். ஆதல்பற்றி அவை ஒன்றினொன்று இருக்க இடம் பெறுதற்கு யாதொரு ஆசங்கையுமில்லை. அவ்வாறு இருக்கும் நிலை அடியில் வரும் பிரமாணங்களால் அறிக.

(1) "இகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
எங்குநிறைகின்ற பொருளே" ....தாயுமானவர்.
(2) "உடலுயிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற்
பிரிவறு மத்துவிதம்"............ சிவப்பிரகாசம்.
(3) விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்......... தமிழ்வேதம்.
(4) இந்தனத்தி னெரிபாலி னெய்பழத்தி னிரதம்
எள்ளின்க ணெண்ணெயும்போலெங்குமுள னிறைவன்.
சிவஞானசித்தி.

இன்னும் அளவற்ற பிரமாணங்கள் தென்மொழியினும் வடமொழியினும் உள்ளன. விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி ஆன்மா சேதனமாயினும் அதன் அறிவு தடைப்பட்டு ஒன்றினும் வியாபரியாது நிற்றற்கு ஓரேது வேண்டப்படும். அவ்வாறு செய்வது ஆணவமலமாம். அவ்வாணவ மறைப்பையே அஞ்ஞானம் எனவும், அவித்தை எனவும் சுருதிகள் கூறுநிற்கும். காரிருளினிடத்து அகப்பட்ட கண் எவ்வாறு ஒன்றையுஞ் செய்யாமல் அடங்கியிருக்கிறதோ அதுபோல காரிட்ட ஆணவக்கருவறையில் அகப்பட்ட ஆன்மா யாதொரு செயலுமில்லாமல் கட்டுப்பட்டுக் கிடத்தல் ஆணவமலத்தால் நேர்ந்த தீங்காம். இவ்வுண்மை யுணர்வார்க்கு கடவுள், ஆன்மா என்னும் இவ்விரண்டிற்கு வேருக ஆணவமலம் என்பதொன்று அநாதியே யுண்டென்று எளிதிற்புலப்படும்.

இனி ஆன்மா சேதனப் பொருளாயும், இச்சாஞானக் கிரியா சொரூபியாயும் இருத்தல்பற்றி, இருளிலகப்பட்ட கண் தன் ஒளி விளங்குவதற் கேதுவாகிய வேறோர் ஒளியை விரும்புவது போல், மலத்தினுலே மறைப்புண்டு கிடந்த ஆன்மா தன்னறிவு வெளிப்படுவதற்கு வியஞ்சகமாகிய தனுகரண புவன போகங்களை விரும்பியது. அப்போது ஆன்மாவினது மலத்தின் மறைப்பையும், உபாதியையும் அறிந்த பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய முதல்வன் இரக்க மிகுதியினுலே ஆன்மா விரும்பியவண்ணம் மாயாகாரியமாகிய தனுவாதிகளைக் கொடுத்தனன். ஆன்மா அவைகளைப் பெற்று தனது இச்சா ஞானக்கிரியைகள் வியாபரிக்கப்பெற்றது. இச்சையாவது ஒன்றை விரும்புந் தன்மை. ஞானமாவது ஒன்றை அறியுந்தன்மை. கிரியையாவது ஒன்றைச்செய்யுந்தன்மை. இம்மூன்றும் மாயாதனுகரணங்களால் விளக்கமுற்றது. இவ்வாறு மலங்காரணமாக ஆன்மாவினிடத்து வெளிப்பட்ட விருப்பத்தின் எழுச்சியே கன்மமலம் எனப்படும். இவ்விருப்பம் ஆன்மாவில் அநாதியேயுள்ளதாதலால் நித்தியமென்று சொல்லப்படும். இக்கன்மம் ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் என மூன்ருய் நிலையுறும்போது காரிய கன்மமெனவும், இவ்வேறுபாடு நோக்காது பொதுவகையாய் நிற்கும்பொழுது காரண கன்மம் எனவும் கூறப்படும். படவே ஆதியந்தமுடைத்தாய், தோற்ற நாசங்களுக்கு இடனாய் நிற்பது காரிய கன்மமும், அநாதி யென்னும் வழக்கிற்கு இடனாய் நிற்பது மூல கன்மமும் ஆம்.

இனி ஆணவமல மறைப்பினுல் வருந்திய ஆன்மா அம்மறைப்பினின்று நீங்கும்படி மாயா தனுகரணாதிகளை இச்சித்தபடியால்

முதல்வன் அத் தனுகரண புவன போகங்களுக்குக் காரணமாகிய மாயையைக் கலக்கி அதினின்றும் கலையாதி பிருதிவி அந்தமான தத்துவங்களையும், அவற்றின் காரியமாகிய தனு கரண புவன போகங்களையும் ஆன்மாவுக்குக் கொடுத்தனன். இதனால் ஆணவ மலம், கன்மமலம் என்னும் இவ்விரண்டிற்கும் வேருக மாயாமலம் ஒன்று உண்டென்று அறிதற்பாற்றும். இம் மூன்று மலமும் பாசம் என்று சொல்லப்படும்.

இதுகாறும் கூறிப்போந்த வற்றால் கடவுள், ஆன்மா, மலம் ஆகிய பதி, பசு, பாச மூன்றும் அநாதி நித்தியமென்று நிர்ணயிக் கப்பட்டு விளக்கிக் காட்டப்பட்டது.

சோளங்கிபுரம். சிவஅருணகிரி முதலியார்.

பாரதம்.

அருச்சுனன் பாசுபதம்பெற்ற சரித்திரம்.

(146 - வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

வேதவியாசர் உபதேசித்த வண்ணம், அருச்சுனன் தவஞ் செய்யவிரும்பி, சடைமுடி தரித்து, மரவுரியுடுத்து, சரீரமெங்கும் திருநீறு பூசி, அக்கவடம் பூண்டு, காண்டீபம் என்னும் வில்லைக் கரத்திலேந்தி, அம்புப்புட்டிலை முதுகிற்றூங்கி, தமயன்மார்களை வணங்கி அவர்கள் கூறிய ஆசியை யேற்று, தம்பிமார்களைத் தழுவி, பாஞ்சாலிக்கு இனிய வசனங்கள் கூறி, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் விடைபெற்று, காமியவனத்தினின்றும் புறப்பட்டு, எண்ணிறந்த கானகங்களையும் காட்டாறுகளையும் மலைகளையுங் கடந்து, இமய மலைச் சாரலையடைந்து, அதின் வளப்பத்தையும் அதில் தவஞ் செய்யும் பெரியோர்களையுங்கண்டு மகிழ்ந்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை உச்சரித்துச் சித்தத்தைச் சிவபெருமானிடம் வைத்தவண்ணமாக அவ்விடத்தினின்றும் வழிக்கொண்டு, சிவபெருமான் உமாதேவி யாரோடு விற்றிருக்கும் புண்ணிய சொரூபமாகிய ஸ்ரீ கைலாயமலைச் சாரலை யடைந்தனன். அடைந்து, அவ்விடத்தில் சிலர் நீரில் நின் றும், சிலர் ஒருகாலில் நின்றும், சிலர் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந் தும், சிலர் பதுமாசனத்திலிருந்தும், சிலர் தலைகீழாயிருந்தும், சிலர்

இரண்டு முழந்தாள்களையும் இரண்டு கரங்களையும் பூமியிலூன்றித் தலையெடுத்து ஆகாயத்தை நோக்கி யிருந்தும், சிலர் திகம்பரரா யிருந்தும், தவஞ்செய்துகொண் டிருத்தலையும், சிவபெருமானைச் சிந்தித்தும் வந்தித்தும் வழிபடும் மெய்யன்பர்களின் கண்களிலிரு ந்து ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிவதுபோல் எங்கும் அருவிகள் பாய் தலையும், சிவபெருமான் தம்மையடைந்தவரைத் தம்வண்ணமாக்கி யாட்கொள்வதுபோல் அவ் வெள்ளியங்கிரி தன்னையடைந்தவர்க ளைத் தன்னைப்போல் வெண்ணிறமாக்கி யொளிர்வதையும் கண்டு பரமானந்தப் பெருங்கடலிற்றிளைத்தவராய், அவ்வெள்ளியங் குன் றின் தென்றிசையில் தவநிலையொன்றியற்றி, அங்குள்ள திவ்விய தடாகங்களுள் ஒன்றில் ஸ்நானஞ்செய்து வேதவிதிப்படி திருநீறு தரித்து, பஞ்சாக்கினி வளர்த்து, அதன்மத்தியில் ஒருதாளைப் பூமி யில் ஊன்றி, மற்றொரு தாளை ஊன்றின தொடையில் மடித்து, தாமரை மலர்கள் சூரியனைத் தாவுவது போல் தன்னிரண்டு கரங்க ளையும் ஆகாயத்திலேந்தி நின்று, இரண்டு விழிகளையும் ஆதித்த னைப் பருகுவதுபோல் விழித்து நோக்கி, பவளக்கொடிகள்போல் பிரகாசிக்கும் சடைகள் நாற்றிசையும் புரள காண்டீபமும் அம்புப் புட்டிலும் தோளில் பிரகாசிக்க, சர்வலோக சரணியராகிய சிவபெரு மானை இதயகமலத்தில் நிறுத்தி ஏகாக்கிரசித்தனாய் சித்திரப்பதுமை போல் அசைவற விருந்து தவஞ்செய் வானாயினன். அவன் தவத் தின் பெருமையையும் ஏகாக்கிரசித்தத்தின் அருமையையும் யாவ ரால் அளவிடக்கூடும். அவன் தவத்தைக் கண்டு முனிவரெல்லாம் அதிசயித்தனர். தேவர்கள் மருளுற்றனர்.

அருச்சுனன் அவ்வாறு தவஞ்செய்தலை இந்திரன் அறிந்து அவன் தவவன்மையைச் சோதிக்க விரும்பி, தன்சபையிலிருக்கும் மேனகை, ஊர்வசி, அரம்பை, திலோத்தமை யென்னும் நான்கு மாதரையும் அழைத்து, "ஓ, மாதர்களே, நீங்கள் இதுவரையில் அளவற்ற தவசிரேஷ்டர்களைச் சோதித்து மயக்கி அவர்கள் தவ நிலையை யழித்து எங்கும் புகழ்படைத் திருக்கின்றீர்கள். இப் போது சந்திரகுலத்தரசனாகிய அருச்சுனன் என்போன் வெள்ளி யங்கிரியின் தென்றிசைச் சாரலில் தவஞ்செய்கின்றான். அவன் தவத்தை யழிப்பீராயின் உங்களுக்கு இன்னும் பெருங்கீர்த்தியுண் டாம்" என்றான். அதை அத் தேவமாதர்கள் கேட்டு குறுநகை யோடு ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டு இந்திரனை

நோக்கி "அண்ணலே, இளமையிலேயே துறவறத்தை மேற்கொண்டு காடுகளில் வசித்துக் காய் கனி சருகு முதலியனவுண்டு வாயுவை யடக்கியும் மனதினை யடக்கியும் மௌனத்திலே யிருந்தும் பல காலம் அரிய தவங்கிடந்து சிறப்புற்றுச் சபாநுக்கிரக சாமர்த்தியம் பெற்று விளங்கும் மகாமுனிவர்களை எங்களுள் ஒவ்வொருத்தியே மயக்கித் தன் வசமாக்கி விட்டாள் என்றால், அரசச்செல்வத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு, காமவலையிற்சிக்கி சித்திராங்கதையையும் சுபத்திரையையும் களவிற் புணர்ந்து பின்பு மணம் புரிந்த ஓர் சாமானிய மனிதனை நாங்கள் மயக்குவது எங்களுக்குப் பெருமையைத் தருமோ?, எங்களுள் ஒருத்தியே அருச்சுனன் தவத்தை இமை நேரத்தில் அழித்து விடக்கூடும். ஆயினும், உம்முடைய கட்டளையின்படியே நாங்கள் நால்வருஞ் சென்று அவன் தவத்தை யழித்துவிட்டு வருவோம்" என்று கூறி விடைபெற்று, ஆகாய நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்துக் கண்களைக்கவரும் ஆடையாபரணங்களைத் தரித்து, நீர்கொண்ட மேகத்தையும் நெடிய சைவலத்தையும் வென்று நெருங்கிய கரிய கூந்தலை வாரிமுடித்து, பரிமள மிகுந்த நறுமலர் மாலைகளையும் பாரிசாத புஷ்பங்களையும் புனைந்து, நெற்றியில் திலதமிட்டு, கண்ணுக்கு மையெழுதி, சந்தனம், புழுகு, கஸ்தூரி, கர்ப்பூரம், சவ்வாது, குங்குமமென்னும் சுகந்த திரவியங்களைச் சரீரமெங்கும் பூசி பயோதரமாகிய சக்கிரவாகப் புள் பறந்துபோகாவண்ணம் வலையிட்டதுபோல் நவரத்தின மாலைகளை மார்பில் தரித்து, கைக்கடகங்களை யணிந்து, இவர்களைக் கண்டவர்கள் காமவெறிகொண்டு ஓலமிடுவதுபோல் ஒலிக்கும் நூபுரங்களைக் காலிலணிந்து, தங்களுக்குத் துணையாய்வரும்படி மன்மதனைப் பிரார்த்தித்துக் கைலைமலையை யடைந்து அருச்சுனன் தவஞ்செய்யும் இடத்தைச் சமீபித்து தங்கள் சரீரத்திலணிந்த வாசனையானது யோசனைதூரம் வீச நான்கு மாதர்களும் நான்கு சந்தனமரத்தடியில் நின்றனர். மாரனும் அழகில் யாவரையும் வென்ற அருச்சுனனை வெல்லுங்காலம் இதுவே யென்று கருதி வெளிப்பட்டவன்போல் புறப்பட்டு அம்மாதர்கள் தங்கியவிடத்தையடைந்து அருச்சுனன் மீது தன் மலர் வாளிகளை யெய்தான். அவ்வாளிகளால் அங்கு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த முனிவர் முதலாயினோரும், விலங்கு புள்முதலியனவும் மயங்கினார்களேயன்றி அருச்சுனன் சிறிதும் மனங்கலங்கவில்லை. அதை அத் தேவமாதர்கள் கண்டு ஆச்சரியமுற்று, 'அவன் எதிரே சென்று சுனைநீரில்

ஸ்நானம் செய்பவர்கள்போல் அபிநயித்து ஆடைகளை யவிழ்த்து அவயவங்கள் தோன்ற நின்றார்கள். பின் சிறிது நேரம் நிருவாணிகளாயிருந்தார்கள். அதனாலும் அவன் சித்தம் சலிக்கவில்லை. அது கண்டு அதிசயித்து அவனருகே சென்று பந்துவிளையாடியும் பூமாலைகளையும், புஷ்பங்களையும் அவன்மீதெறிந்தும் விளையாடினார்கள். அப்போதும் அருச்சுனன் சித்தம் மாறுபடாமலிருக்க அம் மாதர்கள் எதற்கும் உருகாதவன் இசைக்கு உருகுவான் என்று சொல்லிக்கொண்டு, அருச்சுனனை இசையால் வெல்லக் கருதினார்கள். அரம்பையும் திலோத்தமையும் மகரயாழ்களை யெடுத்து இசைகூட்டிப் பாடினார்கள். மேனகையும் ஊர்வசியும் அவ்விசைக் கேற்றவாறு அபிநயரசத்தோடு நிர்த்தனஞ் செய்தனர். அவ்விசையைக் கேட்ட விலங்குகளும், பறவைகளும் பரவசமாகி நின்றன. அப்போதும் அருச்சுனன் சிறிதும் சித்தம் கலங்கினானில்லை. அவ்வாறு நான்கு மாதர்களும் தங்கள் வல்லபத்தை யெல்லாம் காட்டி பலவினோதங்களைச் செய்தும் பயன்படவில்லை. கடைசியாக அம்மாதர்களே அருச்சுனன் பேரழகைக்கண்டு மோகங்கொண்டு மயங்கினார்கள். பிறகு அவர்கள் ஒருவாறு தேறி, அருச்சுனனை மயங்கச்செய்தல் தங்களாலாகாத காரியமென்று தீர்மானித்து நாணமடைந்து திருக்கைலாச கிரியைவிட்டு நீங்கினர். மன்மதனும் அவர்களைப்போலவே நாணமுற்று "இனிமேலும் இவன் மீது கணைகளைத் தொடுப்போமாயின் முன் சிவபெருமான் மீது கணைதொடுத்து அடைந்த கதியையடைவோம்" என்று பயந்து மறைந்தனன். கைலையைவிட்டு நீங்கின தேவமாதர்கள் இந்திரலோகஞ்சென்று இந்திரனை வணங்கி ஒன்றும் சொல்லமாட்டாமல் முகம்வாடி நின்று, பிறகு தாங்கள் மாத்திரமன்றி மன்மதனும் அருச்சுனன் மனவன்மையை யசைக்கமாட்டாமல் தோல்வியடைந்தமையைத் தெரிவித்தார்கள்.

இந்திரன் தன்குமாரனாகிய அருச்சுனனுடைய தவவுறுதியையறிந்து மகிழ்ச்சியடைந்து தானே உருமாறிச்சென்று அவனைச் சோதிக்க விரும்பி, உடனே திருக்கைலைக்குச்சென்று பிராமண சந்நியாசிவேடம்பூண்டு, காவிகாம்பர தண்டுகமண்டல தாரியாய், அருச்சுனன் தவநிலையைச்சேர்ந்து, அவன் செய்யுந் தவத்தையும் திடச்சித்தத்தையுங் கண்டு வியந்து, அவனருகிற்சென்றான். அருச்சுனன் தவக்கோலத்தோடு எதிர்ப்பட்ட இந்திரனைப் பெருந்தவசியென்று மதித்து, சித்தத்தைச் சிவபெருமான் திருவடியில் அழுந்

தவைத்து, அத்தவசிக்கு மனமகிழ்ந்து வந்தனை செய்தான். இந்திரன் அருச்சுனனைப்பார்த்து, "ஓ தவசி, நீ நெடுநாளாக இவ்விடத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறாய். நீ எதை விரும்பி இவ்வாறு தவஞ்செய்கிறாய்" என்றான். அருச்சுனன் "சுவாமி, நான் ஸ்ரீ கைலாயபதியை என் கண்களாரக் காணவேண்டித் தவஞ்செய்கிறேன்" என்றான். இந்திரன் நகைத்து "ஓ தவசி, நீ உடல் வருந்தி வீணாய்த் தவஞ்செய்வதைப் பார்க்க என்மனம் பதைக்கின்றது. உன் வடிவத்தைப் பார்த்தால் இராசவடிவம்போலிருக்கிறது. மகாமாதவச் சிரேஷ்டர்களாகிய முற்றத் துறந்த முனிவர்களுக்கும் பிரம விஷ்ணுக்களுக்கும் காணவரிய கைலாசபதியை நீ எப்படி காணப் போகிறாய். ஐயையோ, வீணில் உடலை வருந்திக் கெடுத்துக்கொள்ளுகிறாய். கிட்டாதாயின் வெட்டென மற வென்னும் வாக்கியத்தின்படி நான்சொல்வதை குருவாக்கியமாகக்கொண்டு உன் எண்ணத்தைமறந்து விடு" என்றான். அருச்சுனன்; "ஓ சுவாமி, சிவபெருமான் பிரமாதி தேவர்களுக்கும் அரியவராயினும் தம்மை நேசிப்பவரை நேசிப்பவர். தம்மை வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீபவர். ஆதலால் என்காயம் அழிவதாயிருப்பினும் என் எண்ணம் நிறைவேறும்வரையில் தவஞ்செய்தலைத் தவிரேன்" என்றான். இந்திரன் மனமகிழ்ந்து தன் சுயரூபத்தைக்காட்டி, மைந்தனைப் பலவாறு புகழ்ந்து "அப்பா, அருச்சுனா, நீசாம்பமூர்த்தியைத் தரிசித்துக் கருதியபடியே பாசுபதாஸ்திரம் பெறக்கடவாய்." என்று சொல்லி பல ஆசிகள் கூறிச் சென்றனன். அருச்சுனன் முன்போலவே கங்கையும் பிறையும் கவின் பெற வணிந்த முடியையும், மாரனை யெரித்த விழியையும், திரிபுரந்தீயெழ நகைத்த புன்முறுவலையும், ஆலகால விஷத்தை யடக்கிய திருநீலகண்டத்தையும், மேருவை வில்லாக வளைத்த புயங்களையும், புலித்தோல் வரித்துக்கட்டிய இடையையும், உமாதேவியார் எழுந்தருளிய வாமபாகத்தையும் மனதில் இருத்தி கன்மலைபோல் அசைவறவிருந்து ஐந்து வருடம் தவஞ்செய்தான்.

(இன்னும் வரும்.)

நாம் ஏன் கடவுளை வழிபடவேண்டும்?.

கடவுள் இல்லை யென்று வாதிக்கும் நாத்திகர், கடவுளை வழி படும் ஆத்திகர்களை நோக்கி "ஓ, ஆத்திகர்களே, "நீங்கள் ஏன் கடவுளை வணங்கவேண்டும்?. நீங்கள் சீவகாருணியம், கொல்லாமை, பிறர் பொருளை இச்சியாமை, சாந்தம், ஈகை, வாய்மை முதலிய நற் குணங்களால் தூய்மை யடைந்திருந்தாற்போதாதா?. ஏன் பெருஞ் செலவிட்டுக் கோயில்களைக்கட்டிப் பூசை உற்சவாதிகள் செய்ய வேண்டும்?. ஏன் பட்டினி கிடந்து, விரதங்களை யநுட்டித்துத் தேகத்தை வாட்டவேண்டும்?. ஊர் ஊராய் சுற்றித்திரிந்து தலயாத் திரையும் தீர்த்தயாத்திரையுஞ் செய்தல்வேண்டும்?. நீங்கள் கோயில் கட்டாவிட்டால் உங்கள் கடவுள் இருக்க இடமில்லாமல் மழைவெ யில் பனி காற்றுகளால் வருந்துவரோ?. நீங்கள் பொங்கல் புளியோ ரை ததியோதனம் வடை பாயசம் முதலிய அறுசுவையுணவை அவ ருக்கு நிவேதிக்காவிட்டால் அவர் பட்டினிகிடந்து உடலிளைத்து வாடுவரோ?. அவரை நீங்கள் அவ்வாறு பூசிப்பதனால்அவருக்கு உங் கள் மீது விருப்பும் பூசியாதொழியின் வெறுப்பும் உண்டாகுமோ?. அவை உண்டாயின் அவர் விருப்பும் வெறுப்பும் உடைய சீவராசிக ளுள் ஒன்றுவரன்றோ?." என்பன வாதியாய கேள்விகளைக் கேட்டுப் பரிகாசஞ்செய்கிறார்கள். இப்போது சில தினங்களாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் "திராவிடன்" என்னும் பத்திரிகைக்கு வியாசம் எழுதும் பெருமை வாய்ந்த ஒருவர் "நான் ஓர் கட்டப்பாறையினால் (லிங்கம்) தலைமீது ஓங்கி அடிக்கிறேன். அதனைத் தடுக்க அக்கல் லுக்குச் சக்தி யேற்பட்டாலல்லவோ சரி" என்று தமது கல்வி யறிவின் விசாலம் விளங்குமாறு அப்பத்திரிகைக்கு விஷயதானஞ் செய்தனர். நம்முடைய முன்னோர்கள் பலகாலமாகப் பலநூல் களை யாராய்ச்சிசெய்தும், அநுபூதி ஞானம் பெற்றும், தாம்பெற்ற இன்பத்தை இவ்வையகமும் பெறவேண்டுமென்னும் கருணை மிகுதி யால் சுருதி யுத்தி யனுபவவாயிலாய் கடவுள் இலக்கணம், ஆன்ம விலக்கணம் கடவுளை வழிபடும் மார்க்கம் ஆகிய இவைகளை விளக்கி ஞான சாத்திரங்களை யியற்றியது மன்றி, அவைகளிற் கூறியாங்கு ஒழுகியும் காட்டியிருக்க இவர்கள் வெகு இலேசாக ஒரு வாய்ச் சொல்லால் அவர்கள் செய்து காட்டிய சமய வொழுக்கங்களைப் பழிக்கிறார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு பழித்தலைக் கேட்டுச் சைவ நூல்களைக் கல்லாதவர்கள் பலர் இவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல

மாட்டாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்று நம்பி அவரை வழிபடும் சமயங்கள் எண்ணிறந்தன வாயிருப்பினும், சைவசமயம் நீங்கலாக ஏனைய சமயங்கள் கூறும் கடவுள் இலக்கணம் ஆன்மவிலக்கணம் முத்தியிலக்கண முதலியவற்றைக் கொண்டு நாத்திகர் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடை பகர இயலாமையாலும், சைவசாத்திரங்களைக்கொண்டு அக்கடாக்களுக்கு விடையளிப்பது எளிதாயிருந்தும் சைவசமயிகளுள் சமயநூலறிந்தவர்கள் மிகச் சிலரேயாயிருத்தலானும், நாத்திகச் சமயமானது பிறதேயங்களில் மாத்திரமன்றி நமது தமிழ்நாட்டிலும் தலைவிரித்தாடுகின்றது. ஆதலால் "நாம் ஏன் கடவுளை வழிபட வேண்டும்" என்னும் இவ்வினாவுக்கு சுருதி யுத்தி யநுபவவாயிலாய் இப்போது விடையளிக்கத் தொடங்கினோம்.

"நாம் ஏன் கடவுளை வழிபடவேண்டும்" என்னும் கேள்வியில் உள்ள நாம்" என்பது யாது?, அதின் இலக்கணங்களியாவை?, கடவுள் எனப்படும் பொருள் யாது?, அதின் இலக்கணங்களியாவை?, வழிபாடாவதியாது?, வழிபாட்டின் கிரமம் எத்தன்மைத்து?, என்பவற்றை ஒருவன் உணரப்பெறின் அவன் "நாம் ஏன் கடவுளை வழிபடவேண்டும் என்னும் கேள்விக்குத் தக்க சமாதானத்தை தானே உணரப்பெற்றவனாவான். இவைகளை யாராய்ந் துணராதவனே அக்கேள்வியைக் கேட்டு இடர்ப்பட்டு பிறரையும் இடர்ப்படுத்துவான்.

உலகத்தில் உண்மை அறிவு இன்பம் என்னும் இம்மூன்றும் உண்டு என்பதை மறுப்பார் ஒருவருமில்லை. இம்மூன்றின் நிலைக்களமே கடவுள் அல்லது சிவம் எனப்படும். எப்பொருள் எக்காலத்தும் இல்பொருளாகாமல் உள்பொருளாய், அழிவின்றி நிலைபெற்று மற்றெல்லாப் பொருள்களும் தன்னிடத்தினின்றும் தோன்றி தன்னிடத்திலேயே ஒடுக்கப்பெறுமோ அப்பொருளே சைவநூல்கள் கூறும் சிவபரம்பொருளாம். எப்பொருள் அறிவு மயமாயிருந்து எல்லா உயிர்களின் அறிவை விளங்குமோ அப்பொருளே சைவ சாத்திரங்கள் முறையிடும் தனிமுதற் கடவுளாம். எப்பொருள் வரம்பி லின்பமுடையதாய் எல்லா உயிர்களும் அனுபவிக்கும் இன்பத்திற் கிடனாய் நிற்குமோ அப்பரம்பொருளே சைவத் திருவாளர்கள் வழிபடும் முழுமுதற் பொருளாம். ஆதலால் கடவுள் அல்லது சிவம் எனப்படுவது நாத்திகர்முதல் எல்லாச் சமயத்தினராலும்

ஒப்புக்கொள்ளப்படும் உண்மை அறிவு இன்பம் என்னும் இவைக ளின் நிலைக்களமேயன்றிப் பிறிதொரு பொருளன்று. சைவ நூல் கள் சிவபரம்பொருளைச் சச்சிதானந்தம் என்று உரைப்பதனாலும் இவ்வுண்மை விளங்கும். சச்சிதானந்தம் என்பது சத்து சித்து ஆனந்தம் எனப்பிரிந்து உண்மை அறிவு இன்பம் என்று பொருள் பயக்கும். இவற்றுள் உண்மையாவது எக்காலத்தும் இல்பொரு ளாகாமல் உள்பொருளாய், தோற்றக்கேடுகளின்றி யிருத்தல். அறி வாவது சர்வஞ்ஞத்துவம்; அதாவது முற்றுணர்வு. இன்பமாவது வரம்பிலின்பம்.

இனி உயிர்களின் தன்மையை நோக்குவோமாயின் இவை வரையறுக்கப்பட்ட ஆயுளையும் அறிவையும் இன்பத்தையும் உடை யனவாகவும், தாம்பெற்றவற்றினும் மேம்பட்ட ஆயுளையும் அறிவை யும் இன்பத்தையும் விரும்புவனவாகவும், அவ்விருப்பம் முற்றுறு தல் வேண்டி முயல்வனவாகவும் இருக்கின்றன. இதுபற்றியே உயிர் கள் இச்சா ஞானக் கிரியைகளையுடையன என்று சைவநூல்கள் கூறுகின்றன. இதையும் எவரும் மறுக்கமுடியாது. உயிர்கள் மேம் பட்ட ஆயுளையும் அறிவையும் இன்பத்தையும் நாடிச்செல்லச் செல்ல அவை அளவுகடந்து மேன்மேலும் சென்றுகொண்டேயிருத் தலால், தாம் பலகாலும் செய்துகொண்டிருந்த முயற்சிகளால் மிக வும் இளைத்துக் கடைசியாக அவை யெல்லையற்று உயர்வொப்பின்றி நிற்கும் நிலைக்களம் எதுவோ அதனைப்பெற முயல்கின்றன. அவ் வொப்புயர்வற்ற நிலைக்களமே கடவுளின் உருவமாதலால், அந்நிலைக் களத்தை யடைய அநுசரிக்கும் மார்க்கமே கடவுள் வழிபாடு என்று சொல்லப்படும். அதை யடைதற்குரிய வழிகள் எண்ணிறந்தனவாம். அவையெல்லாம் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கி னுள் அடங்கும். இவற்றுள் ஞானமார்க்கமாவது அந்நிலைக்களமா கவே விளங்குவது. யோகமார்க்கமாவது அந்நிலைக்களத்திற்கு மிகச் சமீபத்திலிருப்பது. சரியா மார்க்கத்தைக் கடந்தே கிரியா மார்க்கத்தை அடைதல்கூடும். கிரியாமார்க்கத்தைத் தாண்டியே யோகமார்க்கத்தை யடைதல்கூடும். யோகமார்க்கத்தைக் கடந்தே ஞானமார்க்கத்தை யடைய இயலும். சரியையிலே ஐம்புலச்சேட் டையும் அஞ்ஞானமும் காற்கூறு நீங்கிச் சாலோகம் என்னும் இன் பம் உண்டாம். கிரியையிலே அவை அரைக்கூறு நீங்கிச் சாமீபம் என்னும் பெரிய இன்பம் உண்டாம். யோகத்தில் அவை முக்காற் கூறு நீங்கிச் சாரூபம் என்னும் மிகப்பெரிய இன்பம் உண்டாம்.

ஞானமாவது அஞ்ஞானமும் ஐம்புலச்சேட்டையும் முற்றிலும் நீங்கி, இன்பமயமாயிருக்கும் சாயுச்சியம் என்னும் நிலையாம். அஞ்ஞானமானது செம்பினிற் களிம்புபோல் உயிர்களின் அறிவை மறைக்கும் ஆணவமலத்தின் காரியமாயிருப்பதனுல் அது ஆணவமலமென்றும் சொல்லப்படும்.

சரிதையி லாணவங் கால்சரிந் திடுங்
கிரியையி லரைமலங் கெடுதியுற்றிடு
மருவுயோகத்தின் முக்கான் மடிந்திடும்
விரிசிவஞானத்தின் முற்றும்வீயுமே.

ஆதலால் உயிர்கள் தாம்பெற விரும்பும் பேரின்பத்தை யடைவதற்கு முதலில் அநுட்டிக்கவேண்டிய மார்க்கங்கள் சரியை கிரியைகளாம். ஆலயவழிபாடு தலயாத்திரை தீர்த்தயாத்திரை முதலியனவெல்லாம் சரியை கிரியைகளுள் அடங்கும். ஆதலால் ஆலயங்கள் கட்டுதலும், நித்தியபூசை நைமித்திகபூசை திருவிழா முதலியன நடத்தலும் கடவுள் பொருட்டன்றி மனிதர்கள் தாம் ஐம்புலச்சேட்டை யடங்கப்பெற்று அஞ்ஞானத்தினின்றும் நீங்கி இன்ப நிலையை யடையும் பொருட்டேயாம் என்பது விளங்கும்.

உயிர்கள் இம்மையில் அநுபவிக்கும் இன்பமெல்லாம் மனதை ஐம்புலன் வழிச்செல்ல விடுவதனுல் உண்டாகும் மயக்க அறிவினுல் விளைவதாம். இவ்வின்பம் உண்மையான இன்பமன்று. கானற்சலம்போல் வெறுந்தோற்றமாத்திர மாயிருந்து துன்பமாய் மாறுவது. மனதை ஐம்புலன்வழிச் செலுத்தாமல் அறிவுமாத்திரமாயிருந்து அநுபவிக்கும் இன்பமே என்றும் அழியாததும் உண்மையுமான இன்பமாம்.

திருவாசகம்.

மாறிநின்றென்னை மயக்கிடும்வஞ்சப் புலனைந்தின்வழியடைத் தமுதே
யூறிநின்றென்னு ளெழுபரஞ் சோதி.

ஆதலால் புலி சிங்கம் முதலிய துட்டமிருகங்களுக்கும், பிணி மூப்புச் சாக்காடுகளுக்கும் கற்பாந்த வெள்ளங்களுக்கும் அஞ்சா வீரர்களாகிய பெரியோர்கள் புலப்பகைக்கு மிக அஞ்சுவர்.

புறப்பகை கோடியின் மிக்குறினு மஞ்சார்
அகப்பகை யொன்றஞ்சிக் காப்ப—அனைத்துலகுஞ்
சொல்லொன்றின் யாப்பார் பரிந்தோம்பிக் காப்பவே
பல்காலுங் காமப் பகை.

தாயுமானசுவாமிகள்.

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர் வந்தெனை யீர்த்துவெங் காமத்
தீயிலே வெதுப்பி யுயிரொடுந் தின்னச் சிந்தைநைந் துருகிமெய்ம் மறந்து
தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன் றுயினுங் கருணை யாமன்று
ளுயகமாகி யொளிவிடு மணியே நாதனே ஞானவா ரிதியே.

சிறியோர் ஐம்புலப்பகைக்கு விருந்தூட்டி அது இழுத்துச் செல்லுமிடமெல்லாம் அதன் பின்னேயோடிச் சென்று பிறவியென்னும் துன்பக் கடலில் வீழ்ந்துவருந்துவர்.. பெரியோர் ஐம்புலன் வழிச்செல்லாமல் பத்தியென்னும் சிவிகையூர்ந்து, சரியை கிரியா யோகங்களாகிய வழிகளைக் கடந்துசென்று, ஞானம் என்னுங் குன்றேறிநின்று, திருவருளாகிய வாளைக்கைப்பற்றி ஐம்புலப் பகையை யடியோடு மாய்த்து, காணினுங் கேட்கினும் கருதினுங் களிதரும் சிவானந்தச் செழுந்தேறலை யருந்திச் செம்மாந்திருப்பர்.

(இன்னும் வரும்.)

சைவப் பத்திரிகாசிரியர் சரித்திரச் சுருக்கம்.

(157 - வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இவர் கலியுகம் ஐயாயிரத்தில் விளம்பிஞு கார்த்திகைமீ அமாவாசை திதியில் தமது வாசஸ்தானமாகிய சென்னையினின்றும் புறப்பட்டுத் திருவொற்றியூரை யடைந்து ஸ்ரீ தியாகராஜப் பெருமானுருடைய பவனி மகோற்சவத்தைத் தரிசித்தபோது, அத்தலத்து மேலண்டை மாடவீதி யெங்கும் பூண்டுகள் நெருங்கி முளைத்து, அடியவர்களின் திருவடிகளிற் சிக்குண்டு, வழிபாட்டிற்கு இடையூறு விளைத்தமையைக் கண்டனர். கண்டதும் "இப் பூண்டுகள் முற்பிறவியில் சிவனடியார்களின் தெய்வ வழிபாட்டிற்கும், சைவாபிமானிகளின் சைவசமய பரிபாலனத்திற்கும் இடையூறு செய்த பாவிகளே போலும்; ஓரறிவுயிர்களாய்ப் பிறந்தும்இவை அப்பாவத் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. இவைக்களை உழவாரத் திருப்பணியாற் களைதல்வேண்டும்" என்னும் எண்ணம் இவர் உள்ளத்தில் உதித்தது. உதித்தலும், அவ்வெண்ணத்தோடு இறைவனர் திருநடனத்தைத் தரிசித்து மீண்டும் சென்னைமாநகரை யடைந்து, தமது கருத்தைத் தமதுதோழர்களாகிய சிவனடியார்கள்

சிலர்க்கு அறிவித்து, அச்சிவனடியார்களுந் தாமுமாக உழவாரத் திருப்படை மண்வெட்டி கட்டப்பாறை முதலிய ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அடுத்த மார்கழிமீ 11௳ (24-12-98) சனிவார மாலை திருவொற்றியூரை யடைந்து, திருக்கோயில் வழிபாடு செய்தனர். மறுநாளாகிய ஆதிவாரத்தன்று இவர்களியாவரும் அநுட்டானபரராளாய், திருவீதி மகோற்சவங் கொண்டெழுந்தருளிய ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்குப்பின் திருவெம்பாவை பாராயணஞ்செய்த வண்ணம் திருவீதி வலம் வந்து திருக்கோயிலுட்புகுந்து சிவதரிசனம் செய்து, பிறகு உழவாரத்திருப்பணி செய்யத்தொடங்கி, ஒருசாரார் திருமதில் திருக்கோபுர முதலியவைகளில் முளைத்திருந்த மரங்களையுங் கொடிகளையும் பூண்டுகளையும் களைந்தார்கள். வேறொருசாரார் பிராகாரம் திருவாயில் திருவீதி முதலிய விடங்களிற் கிடந்த கல் முள் புல் பூண்டுகளை யகற்றினார்கள். இன்னொருசாரார் திருநந்தனவனத்தைத் திருத்தினார்கள். மற்றொரு சாரார் திருவலகிட்டார்கள். பிறிதொருசாரார் திருப்பள்ளித் தாமந்தொடுத்தார்கள். இவ்வாறு இவர்களியாவரும் உச்சிப்போது வரையில் திருப்பணி செய்தார்கள். மண்வெட்டி முதலிய ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துப் பழகியறியாத இவ்வடியவர்கள் செய்யப்புகுந்த உழவாரத் திருப்பணிக்கு மனமுருகி உதவிபுரிவான் போல், வருணனும் அதற்கு முன்னிரவில் மழை பெய்வித்து நிலத்தைச் செப்பனிட்டு வைத்ததுமன்றி அன்று பகலெல்லாம் மேகங்களைக் கொண்டு பந்தரிட்டு இறைவனது திருவருளேயெனக் குளிர்ந்திருக்குமாறும் செய்தனன். பின்பு அடியவரியாவரும் அத்தலத்திலுள்ள திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தண்ணீர்ப்பந்தரில் திருவமுது செய்து, பகல் 3 மணியானதும் ஸ்ரீ தியாகராஜப்பெருமான் சந்நிதியை யடைந்து சிவபுராண படனஞ் செய்து, இச்சபைக்குச் சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம் என்று பெயரிட்டு, அவ்வாறே மாதந்தோறும் தொண்டைநாட்டில் தேவாரம் பெற்ற தலங்கடோறும் சென்று வழிபடவேண்டும் என்று பிரேரேபித்தார்கள். அதற்குள் பிரதோஷகாலம் சமீபித்தது. சமீபித்தலும், அடியவர்களியாவரும் மீண்டும் அநுட்டான முடித்துக்கொண்டு திருக்கோயிலை யடைந்து தேவாரபாராயணம்செய்து எழுத்தறியும் பெருமானை இறைஞ்சி யேத்துவாரானார்கள். அச்சமயத்தில் இவர்களுள் ஒருவரும் அறிந்திராத வேதியரொருவர் இவர்களோடு ஒத்தவயதினராகவும் கண்டோர் மனம் கரதலித்துருகுமாறு செய்யும் சிவவே

டப் பொலிவினராகவும், இவர் இறைவனார் திருவருளுருவமேயோ என்று ஐயுறத்தோன்றி, தம்மைத் திருவையாற்றுச் சாமிநாத ஐயர் எனக்கூறி, இவர்களுடன் சிறிதும் வேற்றுமையின்றிப் பன்னெடுநாட் பழகினவர்போல் அளவளாவிச் சிவாலயவழிபாடு செய்து, பண்ணோடு தேவார பாராயணஞ் செய்து இவர்களை இன்பவாரியினுள் மூழ்குவித்தனர். அடியவர்களியாவரும் அவர் வசப்பட்டு அவரை மண்டபத்தில் எழுந்தருளுவித்து அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். அவ்வேதியர் உடனே எழுந்து "எவரேனுந் தாமாக" என்னும் முதலையுடைய ஒப்பற்ற திருத்தாண்டகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அடியார் கூட்டத்தைத் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கினர். பின்னர் அவ்வேதியரும் அடியர் குழாமும் ஒருவரை யொருவர் விட்டு நீங்கமாட்டாதவராய் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தண்ணீர்ப்பந்தரையடைந்து அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரையை மறந்து தேவாரமோதிய வண்ணமா யிருந்து இன்புற்றார்கள். பொழுது விடிந்ததும் அவ்வேதியர் தாம் (ரெயில்) புகைரத மூர்ந்து தம்மூருக்குப் போகவேண்டுமெனக் கூறி விடைபெற்றுச் சென்றனர். அடியவர்களும் அவரிடம் பிரியா விடைபெற்றுத் தத்தம் இல்லங்கட் கேகினார்கள்.

பத்திரிகாசிரியர் திருவொற்றியூரில் தாம் கண்ட அற்புதங்களாலும், அனுபவித்த இன்பத்தாலும் தாம் ஸ்ரீ தியாகராஜப்பெருமானார் சந்நிதியில் பிரேரேபிக்கப்பட்டவாறே மாதந்தோறும் சிவனடியார்களோடு தொண்டைநாட்டில் தேவாரம்பெற்ற தலங்களை யடைந்து வழிபடல்வேண்டும் என்னும் ஆசை வசப்பட்டு அடுத்த தைமாத முதலாகச் சிவதலயாத்திரைகள் செய்யத் தொடங்கி மாதந்தோறும் தப்பாமல் நூற்றுக்கணக்கான சிவனடியார்களோடு சிவதலயாத்திரைசெய்து அவ்வண்ணமே வழிபாடு செய்து சார்வரி வருடத்திற்குள் தொண்டைநாட்டிலுள்ள தேவாரம் பெற்ற தலங்கள் முப்பத்திரண்டையும் தரிசித்து வழிபட்டனர். இத்திருக்கூட்டம் சென்ற தலங்கடோறும் சிவனடியார்கள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் கூடிச் சர்வோபசாரத்தோடும் எதிர்கொண்டழைத்துச் சென்று உற்சவங்கள் செய்தும், மாகேசுர பூசை செய்வித்தும் திருவிழாக்கொண்டாடி இவர்களோடு ஆராவன்பின் அளவளாவி வழிபடுவாராயினர். இவ்யாத்திரைக் காலங்களில் பல அற்புதங்கள் உண்டாயின. பத்திரிகாசிரியர் ஸ்ரீ தியாகராஜப் பெருமானாரைச்

சபாநாயகராகச் சிந்தித்து; தாம் காரியதரிசியாயிருந்து தொண்டை நாட்டுத் தலயாத்திரையைப் பூர்த்திசெய்தமையால், யாவருக்கும் அநுகூலமாகிய ஓர் ஆதிவாரத்தில் அப்பெருமானுருக்கு மகாபிடேகாதி யுபசாரங்கள் செய்து தொண்டைநாட்டுத் தலயாத்திரைப் பூர்த்தி விழாவைக் கொண்டாட விரும்பினுர். விரும்புதலும், சோமவாரத்திலும் விசேட புண்ணியகாலங்களிலு மன்றி ஆதிவாரத்தில் அப்பெருமானுருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும் நியதியில்லாமையால் இவர் தமது எண்ணம் முற்றுருமல் வருந்திநின்றனர். காரியதரிசியும் மற்றுமுள்ள சபையார்களும் அவ்வாறு வருந்தி நின்றபோது சபாநாயகர் வாளாவிருப்பரோ?. ஸ்ரீ தியாகராஜப்பெருமான் தாம் எழுந்தருளியிருக்கும் மண்டபத்தின் ஸ்தூபிகலசத்தைக் கள்வர்கள் அபகரிக்கச் செய்தனர். அதனை அத்தலத்து ஆதிசைவரறிந்து இது சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தின் பெருமையை விளக்கும் சம்பவமாம் என்றுணர்ந்து, காரியதரிசியாகிய பத்திரிகாசிரியரிடம் சென்று, கலசம் களவாடப்பட்டமையையறிவித்து, இவர்கள் விரும்பியவாறே ஸ்ரீ தியாகராஜப் பெருமானுருக்கு ஆதிவாரத்திலேயே கும்பாபிஷேக மகோற்சவம் செய்யலாம் என்று தெரிவித்தனர். பத்திரிகாசிரியர் இதைத் திருக்கூட்டத்திற்கு அறிவித்து சார்வரி௵ தைமீ 22௳ (3-2-1901) ஆதிவாரம் பௌர்ணிமை பூசநட்சத்திரங் கூடிய சுபதினத்தில் ஸ்ரீ தியாகராஜப்பெருமானுருக்குக் கும்பாபிஷேகமும் திருவீதி மகோற்சவமும் ஸ்ரீபடம் பக்கநாதராதிப் பஞ்சமூர்த்திகளுக்கும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுக்கும் மகாபிஷேகாதியுப்சாரங்களும், பிராமண சந்தர்ப்பணை மாகேசுர பூசை அன்னதான முதலியவைகளும் சர்வாடம்பரங்களோடும் சிறப்பாய் நடத்தி தொண்டை நாட்டுத் தலயாத்திரைப் பூர்த்தி விழாக்கொண்டாடினுர். அதன் பிறகு அவ்வண்ணமாகவே மாதந்தோறும் தப்பாமல் யாத்திரை செய்து சோழநாட்டிலும்கொங்குநாட்டிலும் நடுநாட்டிலும் உள்ள பல தலங்களைத் தரிசித்தார்.

பத்திரிகாசிரியர் அவ்வாறு திருக்கூட்டத்தோடு சிவதலயாத்திரைகள் செய்து வந்தபோது, சென்னைமாநகரில் சைவசமயிகட்கெனப் பொதுவானதொரு சபாமண்டபம் இல்லாமையையெண்ணி அக்குறைவை நீக்குமாறு திருக்கூட்டத்தைக்கொண்டு பொருள் சேகரித்தும், தமது கைப்பொருளைக் கொண்டும் மிகவும் பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டு 2,500 ரூபா வரையில் செலவிட்டுச் சபாமண்டபங் கட்டினுர். அதைத் தொடங்கியபிறகு இவருடைய உத்தியோ

கஸ்தானமானது சென்னைமாநகரிலிருந்து கல்கத்தாவுக்கு மாற்றப் பட்டது. மாற்றப்படவே அரசாங்கத்தினர் இவரை கல்கத்தாவுக் குப் போகும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனர். அதனால் இவரும் திருக்கூட் டத்தார்களும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரியமாட்டாமல் மனம் வருந்த, திருக்கூட்டத்தினர் இவர் பிரிவாற்றாமையை விளக்கி இவர் மீது வாழ்த்துப் பாக்களைப்பாடி ரெயில்வே ஸ்டேஷன்முற்றும் பெருங் கூட்டமாகக்கூடி கண்ணீர்விட்டு வழிவிட்டார்கள். இவர் கல்கத் தாவுக்குச் சென்றனரேனும் இவர் மனமெல்லாம் திருக்கூட்டத்தி னிடத்திலேயே பதிந்திருந்தது. சபாமண்டபம் பூர்த்தியாகாமை யை எண்ணி வருந்துவாராயினர். கல்கத்தாவுக்குச் சென்ற ஒருமாதத்திற்குள் திருவருட்செயலாக இவர் சரீரம் மிகவாடி உண வேற்றுக்கொள்ளாமல் இருந்தனர். அதை அரசாங்கத்தினரறிந்து உடனே இவருக்கு முழுச்சம்பளத்தோடு மூன்றுமாதம் விடுமுறை கொடுத்து சென்னைக்குத் திரும்பிச் செல்லுமாறு செய்தார்கள். இவர் இத்திருவருட் செயலை யுன்னி வியந்து திருக்கூட்டத்தினர் மகிழ சென்னைக்கு வந்து கொங்குநாட்டிலுள்ள சிவதலங்கட்கு திருக்கூட்டத்துடன் யாத்திரைசெய்தனர். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீமான் ஜெ. யெம். நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள் B. A. B. L. சேலமாநகரில் டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசீப்பாய் இருந்தனர். அவர் திருக்கூட்டத்தை அவ் விடம் வருவித்து அவ்வூர் பிரமுகர்கள் பலரும் சிவனடியார்கள் எண்ணிறந்தோரும்கூடி எதிர்கொண்டு சர்வோபசாரங்கள் செய்து வர நகர்வலஞ் செய்வித்து விழாக்கொண்டாடுவித்தனர்.

(தொடரும்.)

ஓர் நன்கொடை.

தென் ஆப்பிரிக்கா புலாவேயோவிலிருக்கும் நம்மவர்கள் வெகு தூரத்திலிருக்கும் வேறு கண்டத்திற்போய் வசிப்பவர்களாயிருந்தும் சமயப்பற்றை விடாதவர்களாய் அவ்விடத்தில் இந்து சன்மார்க்க சபை யெனப் பெயரிய ஒரு சபையைத் தாபித்து அதை நமது திருக் கூட்டத்திற்குக் கிளைச் சபையாக்கி, அவ்விடத்தில் நம்முடைய வைதிக சமயத்தை வளர்த்து வருவதோடு, நம்முடைய வைதிக சைவ அச்சுக்கூடத்திற்கும் 25 ரூபா நன்கொடை யளித்தார்கள். இவர்களுக்கு இத்தாய்ச்சபை எந்நாளும் நன்றி பாராட்டுங் கடப்பா டுடையதாம்.

இ. ஆதிமூலமுதலியார்.

ஆயுள் சந்தாதார்கள்.

ரங்கோன் ஸ்ரீமான் S. R. M. S. சதாசிவம் செட்டியாரவர்கள் முன்னொரு முறை 10 ஆயுள் சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்து 100 ரூபா அனுப்பினதுமன்றி, மீண்டும் கீழ்குறித்த பத்து ஆயுள்சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்து 100 ரூபா அனுப்பி யுபகரித்தார்கள்.

315 ஸ்ரீமான் க. செ. ராம. சிதம்பரம் செட்டியாரவர்கள்,
Shwebo, via Rangoon.

854 ,, சி. ராம. சி. மெய்யப்பச் செட்டியாரவர்கள்,
Pyapon, via Rangoon.

316 ,, ப.வ. பெ. ரி. வீ. அ. சொக்கலிங்கஞ் செட்டியார்,
அவர்கள், Rangoon.

123 ,, ந. குழ. ப. குழந்தைவேலன் செட்டியாரவர்கள்,
Othegon, via Rangoon.

20 ,, அரு. சி. அருணாசலஞ் செட்டியாரவர்கள்,
Kothamangalam, via Trichy.

987 ,, ராம. சி. ராம. ராமசாமிச் செட்டியாரவர்கள்,
Henzada, via Rangoon.

21 ,, சு. மு. ப. அ. அழகப்பச் செட்டியாரவர்கள்,
Henzada, via Rangoon.

1135 ,, முத்து. கரு. ராம. வேலாயுதஞ் செட்டியாரவர்ாள்,
Neikban, near Henzada, via Rangoon.

124 ,, ராம. ராம. கதிரேசன் செட்டியார்வர்கள்,
Mandalay, via Rangoon.

988 ,, சி. அ. சி. ராமசாமிச் செட்டியாரவர்கள்,
Prome, via Rangoon.

வைதிக சைவ அச்சுக்கூடம்.

இவ்வச்சுக்கூடத்தில் சிட்டா புத்தகம், தினக்குறிப்புப் புத்தகம், பேரேட்டு புத்தகமுதலிய பலவித புத்தகங்கள் அச்சிட்டு, பயிண்டுசெய்து கொடுக்கப்படும்.